

have af, at andre ogsaa lide et Tab. Det føles saa at sige lige haardt af mig, hvad enten jeg staar alene, eller der er mange andre Lidelsesfæller. Imidlertid er der jo ingen Tvivl om — og det ærede Medlem fra Bogense (Aadal) nævnedes jo ogsaa i Gaar enkelte Eksempler derpaa —, at et Sammenbrud af Sparekassen kom til at berøre ikke alene dem, der ere interesserede som Laantagere eller Laangivere i denne Sparekasse, men at Virkningen kom til at strække sig videre ud.

Jeg tror imidlertid alligevel, at den højtærede Minister har taget Munden lidt for fuld ved at tale om en Landsulykke, og det synes af Motiverne til Lovforslaget, at den højtærede Minister heller ikke er rigtig sikker paa, at det, han har sagt herom Side 3, er rigtigt, thi Side 4 nævner han dog, at han først i Ydelsen af et saadant Bidrag af Bankerne turde se det afgørende Bevis for, at Den sjællandske Bondestands Sparekasses Skæbne berørte Landets hele økonomiske Stilling. Der have vi altsaa først det afgørende Bevis for det. Men Beviset er jo alligevel ikke ført ved Bankernes Tiltræden, saasom det nu er oplyst, at Bankerne ingenlunde have ment, at de burde træde til eller have meldt sig at ville træde til paa Grund af disse Forhold, men have gjort det paa Grund af Forslag og efter Anmodning fra Ministeren. Hvad der da staar Side 4 i Anmærkningerne, forekommer mig yderligere svækkes ved, hvad den højtærede Minister udtalte ved Sagens Forelæggelse her i Tinget.

Angaaende de to Forslag vil jeg, inden jeg gaar videre, gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg haaber ikke, at Lovforslaget om Ændring i Lov Nr. 64 af 28. Maj 1880 om Spare- og Laanekasser bliver gennemført, thi det vilde være forfærdeligt, om man skulde komme ind paa her at give Sovepude for fremtidige Svindlere. Nej, vi maa virkelig tilbage til, hvad der er Sparekassernes eneste fornuftige Grundlag, det er, at Sparekasserne tage imod større, men navnlig mindre Spareres Penge og forvalte dem paa en saadan Maade, at der saa at sige ingen Risiko er ved Forvaltningen, og kan man ikke længere have Tillid til, at Selvstyrets Princip slaas fast i denne Ledelse, er det virkelig nødvendigt, at Staten sikrer sig tilstrækkeligt Indseende med disse Forhold, saa at i alt Fald større Kalamiteter kunne undgaas.

Hvad dernæst angaar Forslaget til Lov om ekstraordinære Foranstaltninger fra Statens Side til Opretholdelse af Den sjællandske Bondestands Sparekasse, maa

jeg maaske sige, at det sidste Punktum i Lovforslagets § 2 tror jeg ikke er godt affattet. Der staar nemlig: „De nedskrevne Beløb, der forrentes fra 11. December 1908 at regne, udbetales, om ønskes, i Løbet af 5 Aar med paaløbne Renter med 20 pCt. hvert Aars 1. Juli, første Gang 1. Juli 1909.“ Hvad der der staar, kan ikke være Meningen, thi saa skulde der beregnes 20 pCt. af de paaløbne Renter. Meningen maa selvfølgelig være den, at man hver fremtidig 1. Juli, første Gang i Aar, kan hæve samtlige Renter og desuden udtage 20 pCt. af det nedskrevne Beløb. Andet er der jo ingen Mening i, og det antager jeg ogsaa har været Meningen; men det er ikke det, der staar udtrykt i denne Sætning; den maa forandres. Men saa staar der i § 4: „Enhver Sparer i Sparekassens 1ste Afdeling kan forlange 50 pCt. af hans i Afdelingen indestaaende nedskrevne Beløb overført til Sparekassens 2den Afdeling“ — altsaa 50 pCt., Halvdelen. Nu antager jeg, det vil blive Tilfældet, maaske med alle Sparerne — men i alt Fald vil det ske i stor Udstrækning —, og saa bliver der tilbage de 50 pCt. i 1ste Afdeling. Men der gaar jeg rigtignok ud fra, at det har været Meningen, at *deraf* skal $\frac{1}{5}$ haves i hver af 5 paa hinanden følgende Aar; men det staar der ikke. Der staar i § 2, at af det *nedskrevne* Beløb, skal der kunne haves i 1ste Afdeling 20 pCt., og deraf bliver Følgen, at man kan faa sine Penge ud af 1ste Afdeling, naar 2 Aar ere gaaede, ikke at tale om, at de 20 pCt. passe ikke. Saa tager man det første Aar, nu til Sommer, den 1. Juli, 20 pCt., og næste Aar 20 pCt. og i 1911 10 pCt., og saa er man ude af 1ste Afdeling. Det vilde være saaledes, hvis man skulde følge Ordlyden af § 2; men det antager jeg ikke har været Meningen, og hvis det ikke er Meningen, maa der jo ske en Forandring ogsaa af dette Udtryk. Maatte jeg blot i Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Bogense (Aadal) i Gaar udtalte med Hensyn til, hvad man kan faa ud af 2den Afdeling i Sparekassen, sige, at jeg tror, han tog fejl, naar han gik ud fra, at man i Løbet af 1 Aar eller lidt over 1 Aar kunde faa hele Beløbet ud af 2den Afdeling. Det er ganske sikkert ikke at forstaa saaledes. Det er at forstaa saaledes, at baade med Hensyn til den første Halvdel og i øvrigt er man underkastet de Vedtægter, som gælder for Sparekassen, altsaa Opsigelsesfrister osv., og kun hvis disse Vedtægter berettiger en til i